

V Begunjah nad Cerknico je še sedaj razširjena govorica, da so čebele pognale grozovite Turke v beg. Tamošnja cerkev je bila v turških časih — kakor mnogo cerkva — obdana z močnim zidovjem, taborom. Ko so se bližali Turki Begunjam, skrili so se prebivalci za te utrdbe ter seboj vzeli, kar so v naglici vzeti mogli. Ker so čebelarji že takrat ljubili čebele in jih niso hoteli kar tako prepustiti Turkom, zato so jih vzeli seboj v tabor. Niso si pa mislili, da jih bodo ravno čebele rešile gotove smrti. Turki napadajo tabor pri cerkvi. Možaki in mladeniči se branijo kot levi, a kaj pomaga njih hrabrost in moč proti tolikim! Jeli so omahovati. Zdaj pa zdaj bo tabor premagan in potem gorje onim, kateri so v njem! Nekemu čebelarju se pa nekaj zasveti v glavi, udari se po čelu in pravi: „Morda bodo pa moje čebele nam pomagale in Turke premagale?! Čakajte Turčini, jaz vam bom dal popra!“ Hitro skoči po panj čebel ter ga vrže čez zid med Turčine. Panj, seveda, se razbije, čebele postanejo zaradi padca ljute ter se zakade v Turčine. Med Turki nastane zmešnjava, kričijo, kolnejo, Alaha kličejo, a vse nič ne pomaga. Kristjani so vrgli še nekaj panjev med Turke in sicer na vseh straneh zidovja. No, to je bilo klanje! Kri sicer ni tekla, a tekli so Turki, kar se je dalo tja doli proti Cerknici z oteklimi glavami. Nekateri niso nič videli, tako so bili otekli. Pa kaj ne bodo! Turki niso bili čebelarji, zato jim je pik tako škodoval. Nikdar več niso prišli potem v Begunje. Rekli so: „V Begunje ne gremo več, tam imajo hude muhe“.